

РЕШЕНИЕ

№ 881

гр. София, 15.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 02.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **7063** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.197,ал.2 ДОПК,вр с чл.208 ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] [населено място] срещу Решение № ПО-74/21.04.2020 година на Директор ТД на НАП- [населено място], с което последният оставил жалба вх. № С-200022-000-0162793/10.04.2020 година по описа на ТД на НАП-С., подадена от [фирма] срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121,ал.1 от ДОПК с изх.№С-20022-023-0000809/09.03.2020 година на Главен публичен изпълнител при ТД на НАП-С., Дирекция“ Събиране“ без уважение като неоснователна.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност, немотивираност и неправилност на обжалваното решение. Твърди се ,че абсолютно незаконосъобразно и при липса на предмет е да се допускат и налагат обезпечителни мерки, в съдържанието на обжалваното решение липсват каквито и да било доказателства за наличие на задължение, т. не става ясно по какъв начин административният орган е достигнал до извод за евентуалния размер на евентуалното предполагаемото задължение , като няма изложени мотиви относно това дали ще се затрудни събирането на предполагаемото публично вземане, като в решението липсва проверка за пропорционалност и съразмерност на наложеното обезпечение. Иска се отмяна на Решението и на Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки

и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбоподателят- [фирма] -гр.С., редовно и своевременно призван се представлява от адвокат Л., редовно упълномощена ,която поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски. Подробни съображения относно незаконосъобразността на обжалваното решение развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по жалбата-Директор на ТД на НАП-гр.С.,редовно и своевременно призван, се представлява от юрисконсулт И., редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,при условията на чл.142,ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Със Заповед № 4604/08.10.2019 година на Изпълнителен директор на НАП А. К. Г. е преназначена на длъжността- Директор ТД на НАП-С. считано от 08.10.2019 година.

С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки,изх.№С-200022-023-0000809/09.03.2020 година предвид факта, че ще се затрудни събирането на публично вземане в предполагаем размер 113 132,27 лева в това число главница 99000 лева и лихва в размер на 14 137,27 лева към 06.02.2020 година наложил предварителни обезпечителни мерки- заповор върху притежаваните от лицето ценни книжа- всички безналични ценни книжа, притежавани от длъжника, които са вписани в Регистъра на притежателите на финансови инструменти в Централния депозитар.

На 10.04.2020 година дружеството- жалбоподател депозирало жалба до Директор ТД на НАП срещу Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, а с Решение №ПО-74/21.04.2020 година Директор ТД на НАП-гр. С. оставил без уважение като неоснователна подадената жалба.

Решението е връчено на 08.07.2020 година на електронния адрес на жалбоподателя.

По делото са приложени всички доказателства, събрани в хода на административното производство, както и събрани в хода на съдебното производство.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд-София-град намира предявената жалба за процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.197,ал.1 ДОПК,от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Обжалваното Решение № ПО-74/21.04.2020 година на Директор ТД на НАП- [населено място] година е акт, подлежащ на съдебен контрол и при преценката законосъобразността му съдът следва да провери актът , издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са процесуално- правните и материално- правните разпоредби на ДОПК.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган-това е Директор на ТД НАП-гр. С.- град, на когото изрично по силата на чл.267 от ДОПК е предоставено правото да разглежда жалби срещу действията на публичен изпълнител. Наред с това между страните няма спор, а от доказателствата по делото е видно че, лицето А. Г. към датата на издаване на Решението е заемала длъжността

Директор ТД на НАП-С.- считано от 08.10.2019 година.

Решението е издадено в писмена форма с означение на фактическото и правното основание за издаването му. При издаването му, Директор ТД на НАП- С.- град е нарушил процесуално-правните разпоредби, което е довело и до нарушаване материално- правните разпоредби на ДОПК.

В разпоредбата на чл.266,ал.1 ДОПК е посочено, че всяко действие на публичния изпълнител може да бъде обжалвано от длъжника или вискателя пред Териториалния директор на съответната териториална дирекция на НАП,а в разпоредбата на чл.267 от ДОПК са визирани правомощията на и съответния териториален директор на ТД на НАП по повод подадена жалба срещу действия на публичен изпълнител, а самото принудително изпълнение е регламентирано в Глава двадесет и пета на ДОПК-чл.209-269п ДОПК. От своя страна, в чл.197,ал.1 от ДОПК е посочено, че Постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да бъде обжалвано в 7-дневен срок от връчването му пред директора на компетентната териториална дирекция, който се произнася с мотивирано решение в 14-дневен срок, а в случаите на налагане на предварителни обезпечителни мерки по [чл. 121](#) - в 7-дневен срок, от получаването на жалбата. Решението по ал. 1 може да се обжалва пред административния съд по постоянния адрес или седалището на жалбоподателя, в 7-дневен срок от връчването му на жалбоподателя и на публичния вискател. Непроизнасянето на решаващия орган в сроковете по ал. 1 се смята за потвърждение на постановлението, което може да се обжалва в 14-дневен срок от изтичането на срока за произнасяне. По аргумент от нормата на алинея трета на чл.197 от ДОПК,съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по [чл. 121, ал. 1](#) и [чл. 195, ал. 5](#). Решението на административния съд не подлежи на обжалване.Трети лица могат да обжалват обезпечителната мярка, наложена от публичния изпълнител, само когато той я е наложил върху вещи, които в деня на запора или възбраната се намират във владение на тези лица. Жалбата не се уважава, ако се установи, че вещта е била собственост на длъжника при налагането на запора или възбраната. Изпълнението на постановлението, с което се налага обезпечението, не може да бъде спряно поради обжалването му.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на жалбоподателя, че решението е немотивирано, защото в него Директор ТД на НАП е изложил мотиви и друг е въпросът дали те са благоприятни за жалбоподателя или не. В тази насока съдът не споделя и довода на процесуалния представител на жалбоподателя, че е налице нищожност на съдебното решение, когато са налице особено съществени пороци, между които е налице и абсолютна неразбираемост на волята на съда, когато тя не може да бъде изведена чрез тълкуване или поправяне и този извод на ВКС не може да бъде отнесен към Решението на Директор ТД на НАП, защото съдебното решение и един административен акт и са два различни акта, подлежат на различен правен режим, постановяват се и съответно се издават от различни органи и се подчиняват на различна правна уредба. Подобно съотнасяне е недопустимо, доколкото няма дадено тълкуване меродавно за съдебното решение да бъде приравнено и отнесено към един административен акт, подлежащ на съдебен контрол. Съдебното решение и изискванията за правилността на съдебното решение по

никакъв начин не могат да се пренесат автоматично или по аналогия към административен акт, подлежащ на съдебен контрол, защото изискванията за съдържание на съдебното решение и за неговата проверка са различни от издаването на Решение на Директор ТД на НАП, което се развива по правилата на ДОПК.

От своя страна потвърденото постановление е издадено в писмена форма и съдържа предвиденото в нормата на чл.196 от ДОПК- реквизити - името и длъжността на органа, който го издава;2. наименованието на акта, номера и датата на издаването му,. фактическите и правните основания за издаването му,. наименованието, идентификационния номер, адреса за кореспонденция и постоянния адрес, съответно седалището и адреса на управление на длъжника,. размера на публичното задължение и лихвите,. вида на обезпечителната мярка и имуществото, върху което се налага,. забрана за разпореждане с имуществото, върху което е наложена обезпечителната мярка,. пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва постановлението,. датата на издаване и подписа на органа, който го е издал, с означение на длъжността му. Неоснователен е доводът на жалбоподателя и на неговия процесуален представител , че постановлението е немотивирано, защото никъде в нормата , цитирана по- горе-чл.196 от ДОПК няма изискване публичният изпълнител да мотивира постановлението за налагане на обезпечителни мерки. Изискването за мотивираност е присъщо на административните актове, чиято правна уредба се намира в АПК, а актовете,издавани в производствата по ДОПК в частност Постановлението за налагане на обезпечителни мерки е специфичен акт, издаден от публичния изпълнител, който има самостоятелна правна уредба и се подчинява на изискванията на ДОПК. Вярно е, че съгласно параграф 2 от ДР на ДОПК има препращане към разпоредбите на АПК, но това препращане е само и единствено,когато в ДОПК няма специална правна уредба, нещо което в случая по отношение на постановлението за налагане на обезпечителни мерки. На следващо място, ДОПК е специален по отношение на АПК и по общото правило , специалният закон изключва приложението на общия/ което следва да бъде съобразено не само от жалбоподателя, но и от страна на адвокат Л..

При издаването на потвърденото Постановление за налагане на обезпечителни мерки, публичен изпълнител е нарушил процесуално правните разпоредби на ДОПК, което е довело и до нарушаване на материално правните разпоредби на ДОПК.

Налагането на обезпечителни мерки е едно от заложените в чл.12,ал.2,т.1 ДОПК правомощия на публичния изпълнител.Обезпечението представлява едностранно властническо правомощие,изразяващо се в забрана за извършване на разпоредителни действия с притежаваното от страна на длъжника имущество.Като всяко властническо правомощие,изразяващо се в забрана за извършване на разпоредителни действия с притежаваното от страна на длъжника имущество.Като всяко властническо правомощие, ограничаващо длъжника от ред негови права,обезпечението се налага при стриктно спазване на определена в закона/ДОПК/ процедура,предпоставки,срокове и органи.В чл.195 от ДОПК, е визиран общ принцип, че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания. Обезпечение се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено, като обезпечението се налага с постановление на публичния изпълнител по искане на органа, издал акта за установяване на публичното вземане или. когато не е наложено обезпечение или наложеното обезпечение не е достатъчно, след получаване

на изпълнителното основание, а длъжникът не се уведомява за искането за обезпечение.

По силата на чл.195,ал.6 от ДОПК обезпеченията се извършват по балансовата стойност на активите, а когато такава няма - в следната последователност: по данъчната оценка, по застрахователната стойност, по придобивната стойност на вещи - собственост на физически лица и обезпеченията трябва да съответстват на вземанията на държавата или общините, установени или установяеми по реда на ал. 5. Съдържанието на постановилното е изчерпателно изброено в нормата на чл. 196.,ал.1 ДОПК- постановлението се издава в писмена форма и съдържа, името и длъжността на органа, който го издава, наименованието на акта, номера и датата на издаването му,. фактическите и правните основания за издаването му,наименованието, идентификационния номер, адреса за кореспонденция и постоянния адрес, съответно седалището и адреса на управление на длъжника, размера на публичното задължение и лихвите,. вида на обезпечителната мярка и имуществото, върху което се налага, забрана за разпореждане с имуществото, върху което е наложена обезпечителната мярка, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва постановлението, датата на издаване и подписа на органа, който го е издал, с означение на длъжността му. Препис от постановлението се изпраща на длъжника и на третите лица, засегнати от действията.

Видовете обезпечителни мерки са посочени в нормата на чл.198,ал.1 от ДОПК-обезпечението се извършва- с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб, със запор на движими вещи и вземания на длъжника,. със запор на сметките на длъжника, със запор на стоките в оборот на длъжника, като публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането.

Видовете обезпечителни мерки са изчерпателно посочени в нормата на чл. 198,ал.1 от ДОПК-обезпечението се извършва- с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб, със запор на движими вещи и вземания на длъжника,. със запор на сметките на длъжника, със запор на стоките в оборот на длъжника, като публичният изпълнител може да наложи няколко вида обезпечения на обща сума до размера на вземането.

Налагането на предварителни обезпечителни мерки по реда на чл.121 ДОПК представлява изключение от общия принцип на чл.195,ал.1 ДОПК,че на обезпечение подлежат установени и изискуеми публични вземания.Тъй като предварителните обезпечителни мерки могат да се налагат още в хода на ревизията,става дума за обезпечаване на предполагаеми, а не на установени задължения. От своя страна, налагането на предварителни обезпечителни мерки / като изключение от общото правило, визирано по-горе, че на обезпечение подлежат изискуеми и установени задължения, е визирано в нормата на чл.121 от ДОПК, като съгласно алинея първа на същия текст е посочено,че в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

По аргумент от алинея втора,предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на [чл. 195](#) с постановление на публичния изпълнител и се обжалват по реда на [чл. 197](#).

Съгласно чл.121,ал.5 ДОПК,при проверката, съдът следва да прецени наличието на условията за налагане на предварителни обезпечителни мерки- дали са наложени с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето,вследствие на което събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни и изпълнението на изискванията за невъзпрепятстване на дейността на лицето,спрямо което се налагат.

От доказателствата по делото е видно, че срещу длъжника към датата на издаване на Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки е образувано ревизионно производство на 03.02.2020 година, като на 07.02.2020 година орган по приходите при ТД на НАП депозирал искане за предварително обезпечаване на задължения ,в което посочил, че очакваният размер на задължението е голям и ще се затрудни събирането на вземането, като е предложил да бъдат наложени предварителни обезпечителни мерки, различни от наложените от страна на публичен изпълнител.

В хода на съдебното производство,жалбоподателят не представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, за да се приложи разпоредбата на чл.197,ал.3 от ДОПК и съдът да отмени наложената обезпечителна мярка задължително при представяне на тези доказателства.

Следва да бъде посочено, че съгласно нормата на чл.197,ал.3 от ДОПК, съдът проверява дали са спазени предпоставките за налагане на предварителни обезпечителни мерки по реда на чл.121,ал.5 от ДОПК/ които са различни от същинските обезпечителни мерки и спазване на изискванията на чл.195,ал.5 от ДОПК.

От доказателствата по делото е видно, че публичният изпълнител без никакви доказателства е приел, че съществува опасност от затруднено събиране на предполагаемото публично вземане, като самото Искане за налагане на ПОМ също е немотивирано и в него само е изброено и посочено какъв е очакваният размер на задължението на ревизирания данъчен субект и, че ще се затрудни събирането на предполагаемото публично вземане, без да е ясно кое води до този извод. Това е пренесено както в Постановлението за налагане на ПОМ, така и в Решението на Директор ТД на НАП-С..

Наложеният заповор върху притежаваните от лицето ценни книжи е незаконосъобразен. Правната регламентация на заповор върху ценни книжи, се съдържа в разпоредбата на чл. 203 и сл. от ДОПК, като по силата на чл.203,ал.1 от ДОПК,налагането на заповор върху налични ценни книжи става чрез опис и изземване от публичния изпълнител, който ги предава за съхранение в банка. За изземването и предаването на наличните ценни книжи в банка се съставя протокол. При налагането на заповор върху налични поименни акции или облигации публичният изпълнител уведомява дружеството за това. Заповорът има действие за дружеството от получаване на заповорното съобщение. От своя страна, Заповорът върху безналични ценни книжи се налага чрез изпращане на заповорно съобщение до Централния депозитар, като едновременно с това се уведомява дружеството. Централният депозитар уведомява незабавно съответния регулиран пазар за наложения заповор и заповорът по ал. 3 и 4 има действие от момента на връчването на заповорното съобщение,а съгласно разпоредбата на чл.206,ал.6 от ДОПК, Централният депозитар и лицето, водещо регистър на държавни ценни книжи, са длъжни в 3-дневен срок от получаване на заповорното съобщение да съобщят на публичния изпълнител какви ценни книжи притежава длъжникът, наложени ли са други заповори и по какви претенции, а от получаване на заповорното съобщение безналичните ценни книжи преминават на разпореждане на публичния изпълнител.

. В случая, отново по отношение на този вид обезпечителни мерки липсват доказателства публичният изпълнител да е спазил поредността, визирана в цитираната правна норма на чл.196 от ДОПК, да е уведомен длъжникът и изобщо запорът да е произвел действие, както и за стойността на безналичните ценни книги, какви са по вид , стойност и за това дали те са собственост на длъжника. Отново механично е наложена една обезпечителна мярка, която по никакъв начин не е произвела нито действие , нито пък са налице условията и предпоставките за налагането и, което води до незаконосъобразно налагане на едни предварителни обезпечителни мерки , без каквито и да било основания. Няма никакви доказателства, че размерът на предполагаемото публично вземане ще се затрудни, нито пък има доказателства дали жалбоподателят изобщо притежава безналични ценни книжа , каква е тяхната стойност, собственост ли са на длъжника. Наложените обезпечителни мерки са неподходящи и не съответстват на обезпечителната нужда. Настоящият съдебен състав намира , че обжалваното Решение е незаконосъобразно, подлежащо на отмяна, както и потвърденото с него Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки.

С оглед изхода на спора, претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят такива в размер на 50 лева- само внесената държавна такса. Жалбоподателят в производството пред АССГ е защитаван от адвокат Л./ преупълномощена от „Адвокатско съдружие Т., И., Н. и съдружници“, което пък е било надлежно упълномощено от управителя на жалбоподателя, но в представените две адвокатски пълномощни липсва договорено адвокатско възнаграждение, както и начинът, по който то следва да бъде платено- в брой или по банков път и с представянето на доказателства за заплащане на възнаграждението/ фактура за заплатеното адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева и с представянето на списък на разноските по [чл. 80 ГПК](#), не отпада задължението на страната да представи и самия договор, в който е уговорено възнаграждението. Горното е необходимо, за да прецени съдът дали е налице пълно тъждество между договореното и реално заплатеното възнаграждение, а в конкретния случай такива доказателства липсват. Съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В Договора следва да е вписан начинът на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в Договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка- аргумент от Тълкувателно решение по [Тълкувателно дело № 6/2012 г.](#) на ОС на ГК и ТК и разясненията по т.1 от същото не водят до извод, различен от горния. **В този смисъл е Определение № 10681 от 28.08.2017 г. на ВАС по адм. д. № 8610/2016 г., VII о., докладчик съдията Д. М..**

Именно поради липса на доказателства за договарянето на адвокатско възнаграждение, както и липсата на доказателства за плащането му в посочения размер, съдът е в невъзможност да установи дали договореният размер съответства на заплатеното адвокатско възнаграждение и на жалбоподателя изобщо не следва да се присъди адвокатско възнаграждение. Затова в негова полза следва да се присъди само и единствено заплатената държавна такса в размер на 50 лева по сметката на АССГ.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася

във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Съдът не притежава правомощия да задължава публичен изпълнител да вдига заповест, защото вдигането на заповестта е правна последица от отмяната на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки и има друг ред за това.

Волен от горното и на основание чл.197, ал.3 и ал.4 ДОПК, Административен съд София-град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № ПО-74/21.04.2020 година на Директор ТД на НАП-[населено място] И **ПОТВЪРДЕНОТО С НЕГО** Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121, ал.1 от ДОПК с изх.№С-20022-023-0000809/09.03.2020 година на Главен публичен изпълнител при ТД на НАП- С., Дирекция“ Събиране“.

ОСЪЖДА ДИРЕКТОР ТД НА НАП- С. ДА ЗАПЛАТИ НА [фирма] ГР. С. СУМАТА ОТ 50 ЛЕВА- РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО, КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА ТД НА НАП- С..

На основание чл.138, ал.1 АПК, препис от решението да се изпрати на страните. Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно разпоредбата на чл.197, ал.4 ДОПК.

СЪДИЯ: